

Entre l'art i l'artesanía

DEBEAL

A Ferros d'Art, al c/ Nou núm. 5 de Girona, la forja i la pintura es sincronitzen harmoniosament per donar pas al temps que es necessita per crear art i artesanía. Sergi Cadenas és el seu autor.

Sóc un ésser menut, un de tants que passen desapercebuts i amb el temps he après a fer servir aquesta habilitat per tal de no mostrar-me i ser gairebé invisible. M'agrada caminar per Girona i cada pedra, cada llamborda del Barri Vell em coneix i em saluda.

Una tarda vaig travessar el Pont de Pedra, mai havia volgut anar més enllà. Aquell dia la meua vida canvià en fixar-me en l'aparador de Ferros d'Art. Em vaig sentir atreta d'una manera especial i hi vaig entrar.

Sergi Cadenas.
Foto: Debeal

«L'artista ha d'estar en contacte amb tot el que l'envolta i no enclaustrat en la seva única idea»

Mirant al meu voltant, tot era artesanía, tot era art, original i elaborat per mans expertes. Cada vegada m'endinsava més i més en la botiga i en el taller. Mai havia sentit com si les parets m'observessin. De sobte em vaig deturar en uns ulls que es clavaren en la meua mirada. Sí, era ell qui des de la paret de la botiga m'observava. Jo no deixava de seguir-lo amb les pupil·les fixes en aquells ulls plens de temps, de la pau que només un artista pot recollir i recrear en la imatge d'un quadre.

Poc a poc la imatge començà a envellir sense apartar la seva mirada dels meus ulls. En aquell moment vaig decidir que robaria el secret de l'autor per poder retenir el temps, per crear art i per sentir l'artesanía a les meves mans.

El dia següent vaig tornar a anar a la botiga. El carrer Nou era buit, només sentia la flaire del pa acabat

de sortir del forn d'una fleca propera. Vaig tornar a endinsar-me en Ferros d'Art. A dins hi treballaven el ferro, feien làmpades i objectes de decoració de tota classe, com antigament es feia. Havien treballat per arquitectes de la talla de Rafel Masó i altres treballs per a particulars.

Sentia a la meua pell l'artesania i la feina feta amb dedicació. A cada pas volia impregnar-me d'allò que en diuen treball i talent. Em vaig amagar fins que l'autor d'aquells quadres es quedà sol. Llavors vaig pujar a sobre de la taula que fan servir per tal que els clients facin les seves comandes. Des d'allà i amb un salt ingràvid em vaig asseure a l'espatlla d'en Sergi, l'autor del quadre que em captivà amb la mirada. Amb un suau i gairebé imperceptible xiuxiueig li vaig demanar que em digués d'on treia la idea de fer quadres vius, amb rostres que semblava que et seguissin amb la mirada.

Em va dir que era autodidacta, que la constància i les ganes d'investigar feien que cada dia invertís les seves hores lliures en crear el que després plasmava sobre la tela i altres materials. En Sergi crea a partir de la realitat, intentant que aquesta quedi reflectida com a part d'un poema visual que la seva ment recrea i després pinta.

«L'artista ha d'estar en contacte amb tot el que l'envolta i no enclaustrat en la seva única idea», va dir-me.

En baixar de la seva espatlla vaig sentir que el secret que volia robar era part d'aquell treballador incansable, que gaudeix amb la seva feina de forjador i que els quadres són el fruit de la constància.

No podia robar el talent d'en Sergi, seria robar-li la sensibilitat, el temps, les ganes, l'energia i la visió. Però podia aprendre molt amb ell!

Em vaig quedar observant un gran quadre on una noia que exercia la prostitució amb les senyals del dolor marcades a la pell estava asseguda en una cadira de plàstic, observant els rostres de tots aquells que havia conegut i de la nena que havia sigut. La carretera era una via daurada sense final.

En Sergi sap plasmar la realitat d'una manera visualment poètica.

Volia viure en aquella atmosfera de treball i art, així que vaig triar un dels quadres realistes sobre Girona que pintava i vaig entrar en una altra dimensió, la meua nova llar.

Avui he sentit com explicava que exposarà alguns dels seus quadres a Girona durant Temps de flors, desitjo que no s'endugui el quadre on visc, perquè vull assimilar el seu secret. Intento posar en pràctica tot el que cada dia aprenc d'aquest humil i gran artista, que té la sort de crear per satisfacció de la feina ben feta, ja sigui la forja o la pintura, sense la pressió de crear sempre un sol estil per demanda del públic.

Sergi Cadenas.
Foto: Debeal